

**Fővárosi Ítéltábla**  
**9.Pf.20.918/2017/4/II.**

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Vincze Ildikó ügyvéd (**felperesi jogi képviselő címe**) által képviselt **felperes neve (felperes címe)** felperesnek - a Nemzeti Fejlesztési Minisztérium (1011 Budapest, Fő utca 44-50., ügyintéző dr. Tóth Gyöngyvér jogtanácsos) által képviselt **Magyar Állam** II. rendű alperes ellen **közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése** iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2017. május 9. napján meghozott 62.P.20.345/2017/5. számú ítélete ellen a II. rendű alperes 6. sorszámon előterjesztett fellebbezése folytán meghozta a következő

**í t é l e t e t:**

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a II. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 13.000 (tizenháromezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

**I n d o k o l á s**

A felperes módosított keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze a II. rendű alperest arra, hogy fizessen meg 489.620 forintot és ezen összeg után 2010. december 20. napjától a kifizetés napjáig járó, a polgári törvénykönyvről szóló, korábban hatályos 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) szerinti késedelmi kamatot, valamint az ügyvédi munkadíjból álló perköltségét, melyet a csatolt megbízási szerződés alapján kért megállapítani azzal, hogy jogi képviselője alanyi áfamentes.

Előadta, hogy a vele szerződéses kapcsolatban állt utazási szolgáltató társaság a belső jogrend által nem kifogásolt mértékű, azonban a teljes mértékű kártalanítására nem elégséges vagyoni biztosítékkal működhetett, melynek az volt az oka, hogy a II. rendű alperes a Tanács szervezett utazási formákról szóló 1990. június 13-i 90/314/EGK irányelvét (a továbbiakban: irányelv) nem megfelelően ültette át a 213/1996. (XII. 23.) Kormányrendelet (a továbbiakban: Korm. rendelet) megalkotása során.

A II. rendű alperes a kereset elutasítását kérte.

Elsődlegesen arra hivatkozott, hogy nem a II. rendű alperes volt a jogalkotó, tehát nincs jogalkotással okozott kár. Ráadásul a II. rendű alperes teljes körű felelőssége csak akkor lenne megállapítható, ha kizárólag a nem megfelelő szabályozás vezetett volna a felperest ért kárhoz. Vitatta a kamatfizetés kezdő időpontját és a perköltség mértékét is.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte a II. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 489.620 forintot és annak 2010. december 20. napjától a kifizetés napjáig járó, a

késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatát, valamint 132.389 forint perköltséget. Megállapította, hogy 16.200 forint feljegyzett eljárási illeték a **Magyar Állam** terhén marad.

Ítéletének indokolásában az Európai Unió Bírósága (a továbbiakban: EUB) C-6/90. és C-9/90. számú egyesített ügyekben hozott ítéletére hivatkozással kifejtette, hogy a tagállam felelős a közösségi jog neki betudható megsértésével a magánszemélyeknek okozott károkért, amikor nem tesz eleget az EGK szerződés 189. cikkének (3) bekezdése alapján őt terhelő azon kötelezettségének, hogy minden szükséges intézkedést tegyen meg egy irányelv teljes egészében történő érvényesülése érdekében. E kártérítési felelősség feltétele, hogy az irányelv a magánszemélyeket jogokkal ruházza fel, e jogok tartalmát az irányelv rendelkezései alapján meg lehessen határozni, és okozati összefüggés legyen a kötelezettség állam általi megsértése és a jogsérelmet szenvedett személyek kára között. A fentiekből következően tehát a II. rendű alperes megalapozatlanul hivatkozott arra, hogy a kárért nem az államot, hanem a jogalkotót terheli felelősség.

A C-187/94., C-179/94., C-188/94., C-189/94. és a C-190/94. számú Dillenkofer és társai egyesített ügyben hozott ítéletre hivatkozással rögzítette, hogy az irányelv 9. cikke szerint a tagállamoknak hatályba kell léptetniük azokat a rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy megfeleljenek az irányelvnek. Ez magában foglalja a szervezett utazásban résztvevők számára nyújtandó azt a jogot, hogy a szervező és/vagy a közvetítő fizetéseképtelensége esetén garantálják a résztvevők által befizetett összegek visszatérítését és hazaszállításukat. A Korm. rendelet a 15. § (2) bekezdése alapján az irányelv 2. cikke (1)-(3) bekezdéseinek, valamint a 7. cikkének történő megfelelést szolgálja.

Az EUB C-430/13. számú ügyben hozott ítéletre utalással kifejtette az elsőfokú bíróság, hogy a biztosíték célja a fogyasztók védelme a bármilyen okból bekövetkező fizetéseképtelenség következményeitől. Sem az irányelv preambulumban bekezdései, sem a 7. cikkének szövege nem tartalmaz olyan utalást, amely alapján az említett cikk szerinti biztosítékot korlátozni lehetne. A nemzeti szabályozás csak akkor ülteti át helyesen a 7. cikkben foglalt kötelezettségeket, ha a részletszabályoktól függetlenül a szabályozás eredménye az, hogy a fogyasztó számára hatékonyan biztosítja az általa befizetett teljes összeg visszatérítését és a fogyasztó hazaszállítását. A nemzeti bíróság feladata annak elbírálása, hogy a kár annak következtében állt-e elő, hogy a nemzeti jogalkotó által létrehozott rendszer - figyelemmel a biztosíték összegének számítását tartalmazó konkrét részletszabályokra - nem nyújt kellő fedezetet a fogyasztó által befizetett összegek teljes visszatérítésére. Az irányelvvel ellentétes tehát az a nemzeti szabályozás, melynek részletszabályai nem eredményezik azt, hogy a fogyasztó az általa befizetett teljes összeget visszakaphassa.

A perbeli esetben az utazásszervező nem vitásan a nemzeti szabályozás szerint gondoskodott biztosítékként a biztosítási szerződés megkötéséről, de az nem nyújtott fedezetet a fogyasztók részére visszafizetendő teljes összegre. A rendelet szabályai tehát az adott esetben azzal a hatással jártak, hogy a biztosíték mértéke nem volt elégséges. Az irányelv nem megfelelő átültetése körében a II. rendű alperes jogellenes magatartása, továbbá az azzal okozati összefüggésben a felperest ért kár megállapítható. Nyilvánvalóan alkalmatlan ugyanis az irányelvben meghatározott célok elérésére az a szabályozás, mely alapján az utazásszervező a saját maga által bejelentett forgalom után becsült fedezetet köteles rendelkezésre bocsátani, azaz lényegében maga határozza meg, hogy milyen fedezetet kíván biztosítani. A II. rendű alperes tehát neki felróható módon elégtelenül ültette át az irányelvet a magyar jogba, és ezzel összefüggésben a felperesnek 489.620 forint kára keletkezett. Ez a kár akkor következett be, amikor az utazásszervező megszüntette tevékenységét, azaz 2010. december 20. napján. Ettől az időponttól kezdődően kötelezte ezért késedelmi kamat fizetésére a II. rendű alperest az elsőfokú bíróság. A felperesnek járó perköltség összegét a felek közötti megbízási szerződés szerint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: költségrendelet) alapján állapította meg.

Az ítélet elleni fellebbezésében a II. rendű alperes elsődlegesen azt kérte, hogy az ítélet tábla az elsőfokú ítéletet a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján változtassa meg, és a felperes keresetét utasítsa el, egyúttal kötelezze a első- és másodfokú perköltségének viselésére a felperest. Ennek hiányában másodlagosan azt kérte, hogy az ítélet tábla az őt terhelő kamatfizetés kezdő időpontját megváltoztatva, elsősorban az ítélet jogerőre emelkedésének időpontjától, másodlagosan az első felperesi igényérvényesítés időpontjától kötelezze kamatfizetésre. E körben kérte továbbá a terhére megállapított elsőfokú perköltség összegének csökkentését is a költségrendelet 3. §-ának (2) bekezdés a) pontja szerinti mértéknek megfelelő összegre.

Fellebbezésének indokolásában kifejtette, hogy az irányelv átültetése során megfelelően járt el. Rögzítette, hogy a Fővárosi Ítélet tábla elsőfokú ítélet alapját képező 3.Pf.20.182/2014/2. számú határozata szerint a C-430/13. számú előzetes döntéshozatali eljárásban az EUB nem állapította meg az állam kártérítési felelősségét, megjelölte ugyanakkor azokat a körülményeket, amelyeket a kártérítési felelősség megállapítása során a nemzeti bíróságnak vizsgálnia kell. Kifejtette, hogy önmagában az a tény, hogy van olyan utazásszervező, akinek biztosítéka nem nyújt elegendő fedezetet a díjak megtérítésére, nem jelenti azt, hogy a szabályozás nem megfelelő. Sérelmezte, hogy indokolatlanul utasította el az elsőfokú bíróság a peres eljárásnak a büntetőeljárás befejezéséig történő felfüggesztésére irányuló indítványát. Amennyiben ugyanis a büntetőeljárásban bizonyítottá válik a bűncselekmény elkövetése, akkor abból az következik, hogy jogszabálykövető magatartás esetén a vagyonbiztosíték mértéke megfelelő lett volna. Ez esetben a kár nem a II. rendű alperes jogalkotási tevékenységével, hanem a bűncselekményekkel áll okozati összefüggésben. Az elsőfokú bíróság a felfüggesztésre irányuló indítvány elutasításával elzárta a II. rendű alperest annak lehetőségétől, hogy a felperes kárának közvetlen okát bizonyítsa.

Alaptalanul hivatkozott az elsőfokú bíróság az EUB megjelölt ítéleteire is, azok tényállása jelentős mértékben eltér a perbelitől. A hivatkozott esetekben ugyanis az adott államok az irányelvben foglaltaknál kisebb mértékben határozták meg a megtérítendő költségek körét, ezáltal valóban megsértve az irányelv által elérni kívánt célt. Ezzel szemben a magyar szabályozás teljes egészében az irányelvet követi. Az EUB C-430/13. számú végzése alapján a vagyonbiztosíték meg nem felelő voltának okát nem általánosságban, hanem az adott ügy, az adott utazásszervező tekintetében kell vizsgálni.

A kamatfizetés kezdő időpontja körében kifejtette, hogy a felperes kárenyhítési kötelezettsége kiterjed igényének a II. rendű alperes felé történő jelzésére is. Az, hogy az összeg nem kerül teljes mértékben visszafizetésre, már 2012-ben ismertté vált a felperes előtt, ehhez képest nem róható a II. rendű alperes terhére a több éves késedelem a kár ismertté válása és az igényérvényesítése között.

A perköltség tekintetében kifejtette, hogy a megbízási szerződés alapján érvényesíteni kívánt, a kárigény 20%-ában meghatározott díj nem áll arányban a per tárgyával, illetőleg annak súlyával. A felperesnek a költségrendelet 3. §-ának (2) bekezdés a) pontja alapján járó perköltség összege 25.000 forintot sem éri el, az ennek négyszeresében rögzített megbízási díj alkalmazását az eljárás egyetlen része sem indokolja, ezért a költségrendelet fenti szabálya alapján kérte megállapítani az őt terhelő, illetve a pernyertessége esetén őt megillető perköltség összegét is.

Fellebbezési ellenkérelmében a felperes az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a II. rendű alperes másodfokú perköltségben marasztalását kérte.

Ellenkérelmének indokolásában kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének 8. oldal utolsó és 9. oldal első bekezdésében részletesen kifejtette, hogy a C-430/13. számú előzetes döntéshozatali eljárásban meghatározott szempontokat miként vette figyelembe. Előadta, ha egyetlen utazási iroda kapcsán sem lett volna probléma, abból sem következne a nemzeti szabályozás megfelelő volta.

A felfüggesztésre irányuló kérelem elutasítása tárgyában kifejtette, hogy a Korm. rendelet szerint a vagyoni biztosítékból kell fizetéseképtelenség esetén a befizetett összegeket visszatéríteni, és az

irányelv szerint is a fedezetképzésnek az a célja, hogy fizetéseképtelenség esetén az utazó összes költsége megtérüljön. Nincs tehát olyan kötelezettsége a felperesnek, hogy a vagyoni biztosíték esetleges elégtelensége esetén más eljárásokat indítson az utazási iroda vagy annak vezetői ellen. Az EUB C-134/11. számú ügyben hozott ítéletében kimondta, hogy az irányelv 7. cikkét úgy kell értelmezni, hogy olyan helyzet is a hatálya alá tartozik, amelyben az utazásszervező fizetéseképtelensége annak csalárd magatartásából ered.

A kamatfizetés kezdő időpontja tekintetében előadta, hogy okkal késedelmeskedett a II. rendű alperes elleni igényérvényesítéssel, mert őt a korábbi I. rendű alperes részleges megtérítésről tájékoztatta, költségelőlegként megnevezve az átutalt összegeket. A megállapított perköltség összege arányban áll az elvégzett ügyvédi munkával, erre tekintettel a felperest megillető perköltség összegének leszállítására irányuló igény alaptalan. A másodfokú eljárásban mérlegeléssel kérte költségeinek megállapítását a költségrendelet 3. §-ának (6) bekezdése alapján.

A fellebbezés alaptalan.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy a felperes keresetének helyt adó elsőfokú ítélet ellen a II. rendű alperes a kereset elutasítása érdekében fellebbezett, ezért az elsőfokú bíróság ítéletének nem volt a Pp. 228. §-ának (4) bekezdése értelmében fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett rendelkezése. Így a másodfokú felülbírálat az elsőfokú döntés egészére kiterjedt. Ennek során az ítélőtábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítást a szükséges terjedelemben lefolytatta, a rendelkezésre álló bizonyítékokat okszerűen mérlegelte, és a tényállást helyesen állapította meg. A másodfokú bíróság az abból levont jogi következtetésével és az elsőfokú bíróság ítéletének indokaival is egyetértett, ezért azokra megismétlésük nélkül a Pp. 254. §-ának (3) bekezdésében foglalt felhatalmazás alapján csupán visszautal. A fellebbezésre tekintettel az alábbiakat emeli ki az ítélőtábla.

A **Magyar Állam** mint az Európai Unióról és az Európai Unió működéséről szóló szerződésben (a továbbiakban: EUMSZ) részes tagállam az EUMSZ 4. cikkének (3) bekezdése szerint kötelezettséget vállalt a szerződésekből, illetve az unió intézményeinek intézkedéseiből eredő kötelezettségek teljesítésének biztosítása érdekében a megfelelő, általános vagy különös intézkedések megtételére, így az irányelvek implementálására is. Az EUMSZ 288. cikke szerint az irányelv az uniós jog részét képező olyan másodlagos jogi aktus, amely az elérendő célokat illetően minden címzett tagállamra kötelező, azonban a forma és az eszköz megválasztását a nemzeti hatóságokra hagyja. Az irányelv tehát keretjogszabály, amely csak a szabályozási tárggyal kapcsolatos alapvető rendelkezéseket, illetve az elérendő jogalkotási célokat határozza meg. A tagállam külön végrehajtási jogszabállyal konkretizálja és ülteti át belső jogrendszerébe az irányelv általánosabb szinten megfogalmazott rendelkezéseit, és valósítja meg az irányelv céljait. Az EUMSZ rendelkezéseinek értelmezése a 267. cikk a) pontja alapján az Európai Unió Bíróságának hatáskörébe tartozik. Az Európai Unió Bíróságának döntései az uniós jog részeként a tagállamok bíróságaira kötelezőek.

Az Európai Unió Bírósága a C-6/90 és C-9/90 számú ítéletében egyértelműen rögzítette, hogy a tagállam az EGK szerződés 5. cikke [jelenleg az EUMSZ 4. cikkének (3) bekezdése] alapján felelős azért, hogy jóvátegye az egyénnek a közösségi jog megszegésével okozott károkat. Kimondta azt is, hogy a közösségi jog megsértését jelenti, ha a tagállam elmulasztja azokat az intézkedéseket, amelyek szükségesek az irányelv által előírt eredmény eléréséhez. Az állam felelősségét azonban csak akkor tartotta megállapíthatónak, ha az irányelv által kitűzött cél magába foglalta jogoknak az egyénekre történő átruházását, e jogok tartalmának meghatározhatóságát az irányelv rendelkezései alapján, valamint az ok-okozati kapcsolat fennálltát az állam kötelezettségének megszegése és a felek által elszenvedett veszteség, vagy kár között. Az ítélet szerint e feltételek szükségesek és

elégségesek ahhoz, hogy jogot keletkeztessenek az egyén számára a jóvátétel megszerzéséhez, mely jog közvetlenül a közösségi jogra épül. Egyebekben pedig a nemzeti jognak a felelősséggel kapcsolatos szabályait rendelte alkalmazni az állam által okozott kár következményeinek jóvátételére.

A hazai jogalkalmazásban szinte töretlenül érvényesült az az elv, hogy az államot a jogalkotás körében immunitás illeti, ezáltal - jogszabályi rendelkezés hiányában - a jogalkotás folytán bekövetkező károkért polgári jogi felelősség nem terheli. A jogalkotó végül a 2013. évi V. törvényben (a továbbiakban: új Ptk.) sem alkotott az állam magánjogi kárfelelősségét deklaráló külön szabályt a jogalkotással okozott károkért, azonban az ahhoz fűzött miniszteri indokolásban egyértelműen kifejezésre juttatta, hogy ezt azért nem tette, mert az így okozott kárért az állam az általános felelősségi alakzat alapján felel, és a károsult az uniós implementációs kötelezettség elmulasztásával okozott kár megtérítését az általános deliktuális felelősség szabályai alapján kérheti a bíróságtól. A miniszteri indokolás alapján egyértelművé vált, hogy a jogalkotó elfogadta az uniós jog megsértését az állam és polgára közötti kárkötelmet keletkeztető tényként. A kárkötelelem léte pedig az államot a vagyoni jogviszonyok alanyává teszi, így a Ptk. 28. §-ának (1) bekezdése alapján jogi személyként perelhető. Az uniós jogsértés bizonyítottsága esetén tehát az állam kártérítési felelőssége az okozott kárért fennáll, és a vele szembeni kártérítési igény bíróság előtt érvényesíthető. Alaptalanul hivatkozott ezért a II. rendű alperes arra, hogy az adott esetben nem jogalkotó, így a károkért nem is ő felel.

Helyesen utalt a II. rendű alperes a fellebbezésében arra, hogy a Fővárosi Ítéltábla elsőfokú ítéletben hivatkozott megkeresése alapján az Európai Unió Bírósága úgy foglalt állást, hogy köteleességszegési eljárás hiányában az irányelv átültetésének megfelelőségéről a tagállami bíróságnak kell döntenie [C-430/13 sz. határozat 2) pont, indokolás 30. pont]. A Fővárosi Ítéltábla ugyanakkor egyetértett az elsőfokú bíróságnak az irányelv nem megfelelő átültetése tekintetében elfoglalt jogi álláspontjával. Az irányelv 7. cikkének helyes fordítása szerint a szervező és/vagy közvetítő szerződő fél a kellő biztosítékra nézve igazolást nyújt annak biztosítása érdekében, hogy fizetése képtelenség esetén a befizetett összeget visszatérítse és a fogyasztót hazaszállítsa. Az irányelv jogi természeténél kifejtettek szerint nem elegendő az irányelvbe foglalt cél átemelése a nemzeti jogszabályba, hanem ki kell alakítani azt a rendszert, amely hatékonyan biztosítja az irányelvben megfogalmazott cél megvalósulását. A cél pedig akkor valósul meg, ha a részletszabályoktól függetlenül a szabályozás eredménye az, hogy a fogyasztó számára hatékonyan biztosítja az általa befizetett valamennyi összeg visszatérítését és a fogyasztó hazaszállítását az utazási iroda bármely okból bekövetkező fizetése képtelensége esetén [C-430/13 sz. határozat 1) pont, indokolás 35., 38. pont].

A perben nem vitatott tényként lehetett megállapítani, hogy az irányelvet implementáló belső szabályozás ellenére a felperes az utazási irodának befizetett teljes összeghez az utazási iroda fizetése képtelenségét követően nem jutott hozzá. E ténnyel szemben a II. rendű alperes sem a fellebbezésében, sem érdemi védekezésében nem adott elő olyan tény, melyből az következne, hogy a felperes kára a nem megfelelő normaalkotáson kívüli okból merült volna fel. Bár a II. rendű alperes utalt arra, hogy az utazási iroda fizetése képtelensége kapcsán büntetőeljárás van folyamatban, a fizetése képtelenség bekövetkezésének körülményei azonban nincsenek összefüggésben a normaalkotás megfelelő, vagy nem megfelelő voltával. A hivatkozott büntetőeljárásnak kizárólag akkor lehetett volna jelentősége, ha a bűncselekmény nem a fizetése képtelenség kialakulásában, hanem a biztosítékok rendelkezésre nem állása körében játszott volna szerepet. Ez utóbbi lehetett volna ugyanis olyan, az irányelv hazai jogba történő átültetésének nem megfelelő voltán kívüli körülmény, amely a felperest ért kár kialakulásában okozatnak minősülhetne. Ennek hiányában

azonban a büntetőeljárás mikénti alakulása a felperes kártérítési igénye szempontjából irreleváns, ezért a per tárgyalásának a Pp. 152. §-ának (2) bekezdése szerinti felfüggesztésének mellőzése nem sérelmezhető alappal.

Az adott esetben tehát helyesen jutott arra a következtetésre az elsőfokú bíróság, hogy nem volt más olyan körülmény, amely a felperes részére történő visszatérítés akadályát képezte volna, azaz annak egyedüli okául az irányelv átültetését szolgáló jogszabályoknak egyébként nem vitásan megfelelő mértékű biztosíték elégtelen volta szolgált. Felelősségének kimentésére alkalmas tény előadásának hiányában tehát a II. rendű alperes a kártérítési kötelezettség alól nem mentesülhetett. Az elsőfokú bíróság ezért helyesen járt el, amikor a felperes keresetleveléhez csatolt okiratokkal bizonyított összegű kárának megfizetésére a Ptk. 339. §-ának (1) bekezdése és a 355. § (4) bekezdése alapján a II. alperest kötelezte.

A késedelmi kamat vitás kezdő időpontja körében arra mutat rá a másodfokú bíróság, hogy a károsult az elévülési időn belül tetszése szerint bármikor érvényesítheti igényét. Nincs olyan szabály, ami a késedelmi kamat fizetési kötelezettség időtartamát korlátozná, az a Ptk. 301. §-ának (1) bekezdése alapján a késedelembe esés időpontjához igazodik. A kárenyhítési kötelezettség Ptk. 340. §-ának (1) bekezdésében írt szabályai sem jöhetnek szóba, mert kártérítési kötelezettség esetén a kár összege a tőke, a késedelmi kamat a Ptk. 355. §-ának (4) bekezdése alapján abba nem számít bele, annak csökkentése tehát a kárenyhítés körében nem kötelessége a károsultnak. A másodfokú bíróság a pernyertes felperes javára megítélt perköltség összegének a költségrendelet 2. §-ának (2) bekezdése szerinti mérséklésére a jogvita jelentős uniós jogi összefüggéseire tekintettel nem látott lehetőséget.

A másodfokú bíróság mindezek alapján az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A II. rendű alperes eredménytelenül fellebbezett, így tehát a másodfokú eljárásban pervesztesnek minősül, ezért a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján másodfokú perköltséget is köteles fizetni a felperesnek, melynek összegét a másodfokú bíróság a költségrendelet 3. §-ának (2) bekezdés a) pontja, valamint (5) bekezdése alapján a fellebbezésben vitássá tett 489.620 forintos értékből kiindulva állapította meg, arra is figyelemmel, hogy a felperesi képviselőt nyilatkozata szerint afa fizetési kötelezettség nem terheli. A II. rendű alperes által az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. §-ának (1) bekezdés a) pontja szerint öt megillető teljes személyes illetékmentesség folytán le nem rótt fellebbezési illetéket a sikertelen fellebbezése folytán az Itv. 74. §-ának (3) bekezdése és a költségmentességnek a bírósági eljárásban történő alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2018. január 16.

. Höbl Katalin s.k.

a tanács elnöke

. Örkényi László s.k.

előadó bíró

Dr. Gyuris Judit s.k.

bíró

A kiadmány hitelül:

